

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1468/21
2.6.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија, Ане Поповић, председника већа, Снежане Савић Сабљић и Александра Ивановића, чланова већа, у парници из радног односа, тужиоца АА, ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Александар Бокун, адвокат из Београда, ул. Устаничка бр.180а, локал бр.5, против тужене Републике Србије - Министарство одбране, кога заступа Војно правобранилаштво из Београда, ул.Бирчанинова бр.5, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду, П.бр.18124/17 од 12.12.2018.године, у седници већа одржаној дана, 02.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П.бр.18124/17 од 12.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П.бр.18124/17 од 12.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па се обавезује тужена Република Србија - МО да тужиоцу АА, ..., на име накнаде нематеријалне штете исплати и то на име умањења ОЖА износ од 200.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 90.000,00 динара, на име претрпљеног страха, износ од 80.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 12.12.2018.године као дана пресуђења па до исплате, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезује се тужена Република Србија – Министарство одбране, да тужиоцу АА, ..., надокнади трошкове парничног поступка у износу од 103.400,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је због свих законом предвођених разлога.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 ..., 55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да:

- жалба тужене није основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене одредбом члана 374 став 2 тачке 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

На основу изведених доказа, првостепени суд је утврдио, да је тужилац као професионално војно лице, дана 10.01.2017.године, са делом припадника Воје поште ... Београд Војна академија, присуствовао планској и физичкој обуци у објекту КН20 у Касарини у Београду, којом приликом је задобио повреду колена леве ноге. На основу налаза и мишљења судских вештака, првостепени суд је утврдио, да је тужилац претрпео физичке болове, страх, умањење ОЖА од 20%. Приликом повређивања, није било доприноса на страни тужиоца, а тужена није пружила доказе да штета потиче од неког узрока који су настали ван ствари, чије дејство се није могло предвидети, избећи или отклонити, односно да је штета настала искључивом радњом оштећеника или трећег лица које он није могао предвидети.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, те правилном применом одредби члана 173, 174 и 200 ЗОО, чл 164 Закона о раду, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и досудио износе као у изреци побијане пресуде, са траженом каматом, почев од 12.12.2018.године као дана пресуђења па до коначне исплате, у смислу одредбе члана 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи жалбе тужене да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, јер је првостепени суд оценом изведених доказа у смислу члана 8 ЗПП, потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице, због чега су изрека и разлози дати у образложењу јасни и непротивречни међусобно и стању у списима предмета.

У конкретном случају, тужена је у обавези да тужиоцу надокнади претрпљену нематеријалну штету по основу објективне одговорности у смислу члана 173 и 174 ЗОО, обзиром да је тужилац повређен приликом обављања редовних задатака који представљају опасну делатност, па се тужена не може ослободити одговорности за штету коју његов запослени трпи на раду и у вези са радом.

Неосновани су жалбени наводи туженог, да је тужилац допринео настанку штете. Наиме, претпоставка одговорности послодавца заснована на ризику од опасне ствари или опасне делатности се може оборити, ако послодавац докаже да је штета настала искључиво кривицом запосленог, кривицом трећег лица, или услед више силе, а на послодавцу је терет доказивања постојања разлога који искључују његову одговорност.

Правилно је првостепени суд приликом одлучивања дао разлоге да је спорт ризична делатност, која по својој природи представља повећану опасност за околину, због употребе средства за игру и опреме која сама по себи представља ствари са повећаном опасношћу. Бављење спортом скопчано је са извесним ризицима, а обавезна обука због наглих промена положаја тела и могућег пада представља опасну делатност, то је остварена претпоставка узрочности, те у случају повреде запосленог овде

тужиоца при вршењу наведене обавезне активности при обављању редовних послова, одговара послодавац – овде тужена.

Тужена током поступка није пружила ниједан доказ да је до предметне повреде дошло услед смањене и недовољне пажње тужиоца, чиме би била ослобођена одговорности у конкретном случају, те да на страни тужиоца постоји било какав допринос настанку штете, јер се понашао на уобичајени начин.

Не могу се прихватити жалбени наводи тужене, да је умањење ОЖА од 20% са ортопедско-трауматолошке стране високо одређена. Ово стога што је првостепени суд прихватио налаза и мишљења судског вештака др. Милана Стајића, специјалисте ортопедске хирургије и трауматологије од 26.10.2018.године, на које тужени током поступка није имао примедби, нити је предлагао доказе којима би оспорио овако дат налаз и мишљење. На основу истог је утврђено, да је тужилац задобио повреду левог колена по дисторзионом механизму са спољашне бочне везе и спољашњег менискуса што је лака телесна повреда, а да се умањење ОЖА од 20% огледа у свим активностима где се активно и пасивно користи леви доњи екстремитет, у свакодневним дневним активностима, раду у домаћинству, при рекретативним спортским активностима тј. активностима који захтевају принудни положај тела и подизање и ношење терета, дуже стајање, ходање и трчање као и активностима и живот у лошим микроклиматским условима.

Полазећи од одредбе члана 164 Закона о раду и одредбе члана 200 став 1 ЗОО, правилно је првостепени суд досудио износе на име претрпљене штете, водећи рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, те сатисфакцији која по свом обиму треба да буде адекватна обиму штете и компензује изгубљено нематеријално добро, а да се накнадом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом члана 153 и 154 ЗПП.

Прилоком одлучивања, цењени су и остали наводи жалбе за које овај суд налази да нису од значаја за другачије пресуђење и да се њима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде.

С обзиром на изложено, Апелациони суд је, на основу одредбе члана 390 ЗПП (Службени гласник РС бр.72/11), одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић